សង្ខេបរឿង

ខេវិនជាកំលោះខ្មែរសញ្ជាតិអាមេរិក ដែលមានប្រវត្តិមិនស្អាតស្អំ ហើយមានសង្សារម្នាក់ឈ្មោះផល្លីនដែលចូលចិត្តដឹកដៃនាយចូលសង្គមឧក្រិដ្ឋជានិច្ច ។ ថ្ងៃមួយខេវិនបានសំរេចចិត្តធ្វើដំណើរទៅប្រទេសកម្ពុជា ដើម្បីទទួលមរតកដ៏មហាសាលពីជីដូនរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែ មុនអាចទទួលមរតកបាន ខេវិនត្រូវរៀបការនឹងនារីម្នាក់ដែលជីដូនរបស់នាយបានជ្រើសរើសទុកអោយ ។ រីឯចំណារសម្បត្តិមរតកទាំងនោះបានត្រូវលាក់ទុកនៅកន្លែងសំងាត់មួយ ដែលខេវិនត្រូវទៅតាមរកដោយខ្លួនឯង ។ ចៃដន្យ ក្នុងខណៈដែលគេកំពុងតាមរកចំណារមរតក បុរសយើងក៏បានជុំងខ្លួនជាមួយក្រមុំស្រុកស្រែមួយរូបនៅព្រះនេត្រព្រះ ហើយក៏បានត្រូវអ្នកភូមិចាប់អោយរៀបការជាមួយគ្នា ពីរថ្ងៃមុនពេលដែលមាណពយើងបានជួបចៅស្រីក្រមុំដ៏សោភាដែលជីដូនបានជ្រើសរើសទុកអោយនោះ ។

នៅគ្រានេះ តើខេវិនត្រូវប្រទះនឹងបញ្ហាអ្វីខ្លះ? ហើយគេត្រូវដោះស្រាយដំណើរជីវិតរបស់គេយ៉ាងណាទៅវិញ?

សូមតាមដានដូចតទៅ...

វគ្គទីមួយ
ដំណឹងលាភ

ថ្ងៃ ១៥មករា ២០០៦

រ៉ុង១....សំលេងកណ្តឹងទ្វារលាន់ឮឡើង ។ មីងពៅកំពុងជាប់ដាំស្ល ក៏កួកហៅពូវៃអោយទៅបើកទ្វារជំនួស :

- ប្រហែលជាខេវិនហើយ បងឆាប់បើកទ្វារអោយផង ខាងក្រៅធ្លាក់ព្រិល អាកាសធាតុត្រជាក់ណាស់ ។

ពូវៃក៏ស្ទុះទៅយ៉ាងលឿន ។ តែលុះគាត់បើកទ្វារទៅ ស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើត.. គេនោះមិនមែនខេវិនឯណា ។ ពូវៃក៏លាន់មាត់ឡើង :

- អូហ៍! ផល្លីនទេហ៍? ចុះឯណាខេវិន?

- Hello ពូ មីង! បងខេវិននៅចាំក្នុងឡាន outside ឯណោះ ។ គាត់ថា it's terribly cold ខ្ជិលចុះដើរមក ហើយឱ្យខ្ញុំមកយកសំបុត្រ ។

ពូវៃញញូរច្នេះគ្រវីក្បាលហើយតបថា :

- សំបុត្រមួយច្បាប់នោះសំខាន់ណាស់ ។ ពូមិនអាចអោយផ្តេសផ្តាសបានទេ ទាល់តែម្ចាស់ខ្លួនមកទទួល ទើបពូមីងអាចអោយបាន ។

- យី! សំបុត្រអីក៏ special ម្ល៉េះ?

- នែ៎ផល្លីន ទៅហៅខេវិនអោយចូលផ្ទះសិនមក៍។

- Okay !

ផល្លីនចេញទៅមួយភ្លែត ក៏នាំខេវិនមកដល់វិញ :

- Pauline គេចង់ឃើញសំបុត្រស្នេហ៍គេនោះ...

ពូវៃសំលឹងមុខខេវិន :

- ម៉េចអោយទៅផល្លីនជាអ្នកទទួលទៅវិញ? យើងមិនអោយទេ។

ខេវិនឮដូច្នេះក៏ស្ទុះចេញទៅវិញ :

- អញ្ចឹង ខ្ញុំទៅវិញហើយ ពូមីង!

ខេវីនក៏លើកម្ចូកពាក់ដើរថយក្រោយវិញ ដោយមិនទាន់ទាំងឈាន ជើងចូលក្នុងផ្ទះមួយជំហានផង។ មីងពៅក៏ស្រែកវ៉ាសតាមពីក្រោយ :

- អើហ៎ បើទៅហើយ កុំមកវិញ! ទៅអោយបាត់របូតទៅ!

ពូមីងពៅនិយាយដូចខឹង ខេវិនទុចដំណើរង៉ក់ហើយនាយក៏បែរថយ ចូលមកក្នុងផ្ទះវិញយ៉ាងរហ័ស រួចដោះស្បែកជើងដើរចូលទៅក្នុងផ្ទះបាយ តាមក្រោយមីងពៅ។ នាងផល្លីនក៏ចូលមកដែរ តែមិនហ៊ានដើរចូលតាម ខេវិនទេ គ្រាន់តែដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះនៅលើកៅអីមួយ ក្បែរមាត់ទ្វារតែ ប៉ុណ្ណោះ។ រីឯពូវៃដាក់ខ្លួនក្នុងសាលុងហើយ ក៏បើកទូរទស្សន៍មើលធ្វើ មិនដឹង។ ភ្លាមនោះ ខេវិនក៏សួរទៅមីងពៅបន្ថែមថា :

- មីងហ្ន៎? អោយសំបុត្រឥលូវមក៍ ខេវិនខ្ជិលនៅចាំណាស់!

មីងពៅក៏ហាក់មិនសប្បាយចិត្តដែរ ដែលក្មួយប្រុសខ្លះសុជីវធម៌ :

- អឺ! បើឯងប្រញាប់ ឯងទៅវិញសិនចុះ ចាំថ្ងៃក្រោយមានពេល ចាំឯងមកនិយាយជាមួយមីងក៏បានដែរ។ មីងនិងពូនៅផ្ទះមួយនេះជិត ២០ឆ្នាំ មិនផ្លាស់ប្តូរទៅណាមកណាដូចឯងទេ។ ដូច្នេះឯងអាចរកយើង ឃើញគ្រប់វេលាដែលឯងចង់រក៍។

- My Gosh!! ម្តងហៅអោយចូល ម្តងដេញអោយទៅវិញ! (ខេវិនរអ៊ូ)

- អើហ៎ បើឯងមានការប្រញាប់ដូច្នេះ ឱ្យមីងនិយាយស្អីកើត? ឯង មិនឃើញទេហ៎ មីងកំពុងជាប់ដាំស្ល មកពីធ្វើការនឿយហត់ មិនទាន់បាន បាយចូលមាត់មួយគ្រាប់ផង។

ខេវិនឈរធ្វើមុខស្មឿក ស្រាប់តែ ផល្លីនសង្ស៊ារបស់នាយទាញដៃយ អាវនាយជាប់ហើយក៏ឱនខ្សិបដាក់ នាយថា :

- បងខេវិន! Be patient បន្តិចទៅ ដល់គាត់ដាំស្លហើយគាត់ប្រគល់ សំបុត្រនោះអោយបងហើយ។

ខេវិនឮដូច្នោះ ក៏ទុចដំណើរសាជាថ្មី។ ពុទ្ធោអើយ... ការរង់ចាំរបស់ នាយ ហេតុអីក៏យូរសែនយូរម្ល៉េះ។ មីងពៅ ក៏ដាំអាហារមិនចេះឆ្អិនសោះ។ ម្យ៉ាងទៀត ខេវិនក៏មិនមានចំណូលចិត្តខាងអាហារខ្មែរផង ម្ល៉ោះហើយ បរិយាកាសពេលនោះ រិតតែធុញថប់ឡើងៗ។

មួយស្របក់ក្រោយមក មីងពៅដណ្តាំស្លឆ្អិនហើយរួចក៏រៀបអាហារ ដាក់លើតុបំរុងហៅប្តីរបស់គាត់មកពិសារ។ ភ្លាមនោះ គាត់ក៏បែរមកខេវិន ហើយស្រដីថា:

- នែ៎! មីងដាំស្លច្រើនណាស់ មកញ៉ាំម៉ាមាត់ពីរសិនទៅ ក្មួយទាំងពីរ។

ខេវិនគ្រវីក្បាល :

- សុំតែសំបុត្រស្អីនោះមក រួចខ្ញុំទៅវិញហើយ ។

ខេវិនពោលផង សំលឹងទៅផល្លីនផងទំនងដូចជាធុញនឹងនាងដែរ ។

- អញ្ចឹងឯងទាំងពីរចាំម៉ាភ្លែតទៀតទៅ ចាំពូមីងបាយហើយសិន

- អូហ៍? That letter , or whatever, is not here with you?

- សំបុត្រនោះនៅជាមួយមីងពូនេះឯង តែមីងចង់មានពេលនិយាយផ្តាំឯងខ្លះៗ មុននឹងឯងធ្វើដំណើរទៅស្រុកខ្មែរដើម្បីទទួលមរតកនោះអី !

មីងពៅនិយាយឮៗទំនងចង់អោយផល្លីនរសើបត្រចៀក ព្រោះគាត់បានសង្កេតឃើញផល្លីនមានកិរិយារសាប់រសល់ណាស់ពេក ។ លុះមីងពៅនិងពូវៃពិសារបាយរួច គាត់ក៏ហៅខេវិនអោយមកជួបនៅក្នុងបន្ទប់បិទទ្វារជិត ទុកឱ្យផល្លីននៅអង្គុយរង់ចាំតែម្នាក់ឯងខាងក្រៅ លួចដកកអើតអើមដកកចំហមាត់ចង់ដឹងណាស់ថា តើគាត់ទាំងពីរនាក់មានប្រសាសន៍អ្វីខ្លះចំពោះខេវិន ។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែផល្លីនឃើញខេវិនស្ទុះចេញមកវិញហើយពោលថា:

- អត់ទេ! បើដូច្នេះពិតមែន ខេវិនអត់ទៅស្រុកខ្មែរទេ មីង!

ថាហើយ ខេវិនក៏ស្ទុះនាំផល្លីនឡើងឡានបរចេញទៅយ៉ាងប្រញាប់ ទុកឱ្យមីងពៅនិងពូវៃឈរមើលមុខគ្នាធ្វើភាំង ។ តាមផ្លូវត្រលប់មកវិញ ផល្លីនសួរខេវិនថា :

- What did they talk to you about, Honey?

- គាត់មាននិយាយស្អី? គឺមីងគាត់អានសំបុត្រមួយច្បាប់នោះអោយស្តាប់

- អូហ៍? How come you sounded very upset?

- អន់ចិត្តព្រោះសំបុត្រនោះបានចែងថា បងនឹងទទួលមរតកមហាសាល តែមុននឹងអាចទទួលមរតកបាន បងត្រូវរៀបការនឹងស្រីម្នាក់ដែលត្រូវជាញាតិសាច់ឆ្ងាយនៅឯខ្មែរសិន ។ ពុទ្ធោ! ឱ្យទៅរៀបការយ៉ាងម៉េច បើយើងមិនដែលស្គាល់គ្នាផង? ហើយម្យ៉ាងទៀត បងក៏មានម្ចាស់បេះដូងរួចទៅហើយដែរ ។

ឮឃើញដូច្នោះ ឆវីរូបស្រស់ក៏ញញឹម គិតក្នុងចិត្តថា :

- ខេវិន! តើនរណាជាម្ចាស់បេះដូងរបស់បង? ផល្លីនខ្ញុំនេះមែនទេហ៍?

ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ខេវិនក៏ភ្លេចអស់អំពីរឿងមរតកនោះទៅ តែផល្លីនវិញហាក់ដូចជានៅមិនសុខសោះ ក៏ហៅខេវិនមកពិគ្រោះជាថ្មីថា :

- ខេវិន! បងពិតជាដាច់ចិត្ត មិនទទួលយកមរតកមហាសាល ពីជីដូនរបស់បងពិតមែនហ្អែស?

កាលបើឮផល្លីនសួរដូច្នោះ ខេវិនក៏ឆ្លើយថា :

- មិនចង់បានទេ...!!

ផល្លីននៅស្ងៀមមួយស្របក់ ក៏ពោលបន្តទៀត :

- បងមិនស្តាយទ្រព្យសម្បត្តិអ្វីទាំងនោះទេហ៍?

- អត់ទេ! បងស្តាយជីវិតដ៏មានសេរីភាពនៅអាមេរិកនេះជាជាង

ថាហើយ ខេវិនដើរគេចចេញទៅ ស្រាប់តែផល្លីននិយាយបន្ថែមថា :

- តែ... ខេវិនដឹងទេហ៍? ឥលូវនេះ យើងទាំងពីរអត់ការធ្វើលុយក៏គ្មានចាយ ទ្រព្យចុងក្រោយដែលនៅសល់គឺឡានកញ្ចាស់របស់បង ។

មិនយូរប៉ុន្មានក៏អស់មានអ្វីលក់ចាយហើយ.. តើនឹងរស់យ៉ាងណាទៅ?

- មានទៅពិបាកអី? យើងវិលទៅលក់អាភៀនទៀតទៅ

- តែរបរនោះគ្រោះថ្នាក់ណាស់ណាំបង ! ខ្ញុំចង់រកមធ្យោបាយណាដែល ឆាប់មានលុយចាយហើយមិនមានគ្រោះថ្នាក់ជាមួយច្បាប់រដ្ឋផង ។

- ផល្លីនកំពុងគិតពីរឿងអ្វីហ្នឹង?

- គឺ... កំពុងគិតថា ចង់អោយបងទៅស្រុកខ្មែរដើម្បីទទួលមរតកនោះអី !

- ប៉ុន្តែ បងត្រូវរៀបការនឹងចៅស្រីរបស់យាយសិន ទើបមានសិទ្ធិទទួល មរតកទាំងនោះបាន ។

- រៀបការបាន លែងលះក៏បានដែរ ។ ការហើយទទួលមរតក ទទួលមរតក ហើយចាំលែងលះវិញទៅ វាចប់បាត់ទៅហើយ ហើយបងក៏បានមរតក ទាំងនោះត្រលប់មកអាមេរិកវិញដែរ មិនថាអញ្ចឹងឬ បងខេវិន? បងទៅ ស្រុកខ្មែរសាកមើល៍ ក្រែងជោគជតាភាសីរបស់បងឡើងកាំជណ្តើរមកវិញ!

រ៉ុង១....ស្នូរកណ្តឹងទ្វារផ្ទះលាន់ឮឡើង ។ មីងពៅស្ទុះមកបើក ស្រាប់តែ លាន់មាត់ឡើង :

- ខេវិន? ហើយចុះឯងមកជាស់មីងពូឯងអីទាំងពាក់អាធ្រាតដូច្នេះ?

- អោយខ្ញុំសុំសំបុត្រមរតកនោះបានទេមីង?

- អូហ៍? ចុះក្រែងក្មួយឯងថា មិន...

- គឺ ខ្ញុំដូរចិត្តហើយ មីងអោយខ្ញុំឥលូវនេះបានទេ?

- ចុះឯងបំរុងទៅអង្កាល់?

- ព្រឹកស្អែកនេះហើយ...

- ថាម៉េច? ហើយឯងមានលុយទិញសំបុត្រយន្តហោះដែរ?

- អត់មានទេ តែខ្ញុំគិតថានឹងយកឡានរបស់ខ្ញុំទៅលក់

- រួចចុះ....ផល្លីនសង្សាររបស់ឯងគេមិនខឹងនឹងឯងទេហ៎?

- យើងនិយាយស្តាប់គ្នាបានហើយ មីង...

ពេលនោះ មីងពៅហាក់ដូចជាមានចិត្តសង្ស័យហើយថា ហេតុអ្វីក៏ ផល្លីនសុខចិត្តបណ្តោយឱ្យខេវិនទៅស្រុកខ្មែរងាយៗម្ល៉េះ កាលបើនាងជា មនុស្សប្រចណ្ឌខេវិនផុតលេខនោះ? ការពិត មីងយើងបានសង្កេតឃើញថា តាំងពីខេវិន ក្លាយជាសង្សាររបស់នារីរូបស្រស់មួយនេះពេលណាមក នាយ មិនអាចសំលឹងមុខនារីណាបានឡើយ បើមិនដូច្នេះទេ នាយយើងច្បាស់ជា ត្រូវមេឆ្មាក្រញ៉ៅមុខមិនលែងឡើយ ។

ស្អែកឡើង...

ថ្ងៃ ១៦មករា ២០០៥

មីងពៅនិងពូវ៉ៃនាំគ្នាសុំឈប់ពីការងារ ដើម្បីជូនដំណើរខេវិនឡើង យន្តហោះចេញទៅស្រុកខ្មែរ ។ នៅវាលចំណតយន្តហោះ ផល្លីនឧទាន ឱ្យប១ដាក់ត្រចៀកខេវិនថា :

- ស្តាយណាសដែលឡានរបស់បងចាស់ពេក លក់បានតែ៨០០ដុល្លារ ទើប មិនអាចទិញសំបុត្រយន្តហោះបានពីរនាក់ កុំអីអូនទៅតាមបងដែរហើយ ។ តែ កុំភ្លេចប្រញាប់មកវិញណាំបង អូននៅរង់ចាំ !

ផល្លីនថើបថ្ពាល់ខេវិនជាសញ្ញាលាគ្នាជាចុងក្រោយ ។ ខេវិនក៏បែរមក លើកដៃសំពះលាមីងពៅនិងពូវ៉ៃ :

- ខ្ញុំជំរាបលាសិនហើយពូ! មីង!

ពូវៃនិងមីងពៅមើលមុខគ្នាទាំងភ្ញាក់ស្រលាំងកាំង ត្បិតនោះជាលើកទីមួយហើយដែលខេវិនចេះលើកដៃសំពះគាត់ទាំងពីរព្រមទាំងមានកិរិយាហាក់ទន់ភ្លន់ចំលែកទៀតផង។ ខេវិនក៏លើកដៃរាជាចុងក្រោយ ហើយចេញដំណើរទៅ ទុកអោយពូមីងឈរមើលសំលឹងមើលពីក្រោយទាំងចិត្តក្តុកក្តួល...

៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩

៩៩៩៩៩៩

៩

វគ្គទីពីរ
វិមានកេរ្តិ៍មរតក

ម៉ោងដប់ព្រឹកនៅវាលយន្តហោះភ្នំពេញ ពីរថ្ងៃក្រោយមក....

ថ្ងៃ១៨មករា ២០០៦

ខេវិនដើរចេញពីទីវាលចំណតយន្តហោះក្នុងកិរិយាឆ្ងើងឆ្ងៃផង រអើលខ្លួនផង ត្បិតនាយទើបតែវិលមកស្រុកខ្មែរជាលើកទីមួយ។ មែនហើយពិតមែនតែនាយ មានកំណើតនៅស្រុកខ្មែរមែនពិត តែនាយបានឃ្លាតពីស្រុកទៅតាំងពីអាយុបីបួនឆ្នាំម្ល៉េះហើយនាយយើងមិនចាំអ្វីបន្តិចឡើយ។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែមានបុរសម្នាក់ដើរចូលមកជិតមាណពយើង ហើយស្រដីថា :

- លោក! ត្រូវការតាក់ស៊ីទេបាទ?

- អូហ៍ ពិតជាត្រូវការ! ហើយចុះបងយកប៉ុន្មានដែរ?

នាយតាក់ស៊ីមិនឆ្លើយទេ បែរជាសួរត្រលប់វិញថា :

- ចុះលោកចង់អញ្ជើញទៅខាងណាដែរ?

ខេវិនក៏ហុចលិខិត ដែលមានសរសេរអាស័យដ្ឋាន ទៅឱ្យនាយតាក់ស៊ី

ភ្នាម ត្បិតបុរសយើងមិនចេះអានអក្សរខ្មែរ ហើយក៏ភ្លេចមិនបានសាកសួរសុំមីងពូជួយអានដើម្បីឱ្យនាយទន្ទេញចាំទុកក្នុងពោះដែរ។ នាយតាក់ស៊ីនាំខេវិនចូលឡានរួចទើបអានលិខិតនោះ ស្រាប់តែបើកភ្នែកធំៗ :

- អីយ៉ា! លោកត្រូវមកទទួលមរតកផង?

ខេវិនឮហើយភ្ញាក់ព្រើត នឹកភ័យព្រួចក្នុងចិត្ត :

- ស្លាប់ហើយ! ដឹងការសំងាត់យើងអស់! តិចលោគេជាចោរទៅ... អីយ៉ូយ... វីវរ គេចាប់យើងជំរិតទារប្រាក់...

ភ្លាមនោះ ខេវិនក៏កញ្ឆក់ក្រដាសមកវិញបត់ទុកក្នុងហោប៉ៅវិញ យ៉ាងរហ័ស រួចហើយនិយាយបន្ទប់នាយតាក់ស៊ីថា :

- យាយខ្ញុំក្រីក្រនៅស្រុកស្រែមិនមានអីចែកទេ ក្រៅពីខ្ទមស្រែ។

នាយតាក់ស៊ីឮហើយក៏ញញឹមស្រដីថា :

- ទោះបីជាខ្ទមស្រែ ក៏មានតម្លៃវាស់មិនបានដែរ ត្បិតនោះជាកេរ្តិ៍មរតករបស់ជីដូនចំពោះចៅប្រុសជាទីស្រលាញ់នោះអី!

ខេវិនឮហើយក៏អង្គុយធ្វើហី ហើយបែរជាគិតក្នុងចិត្តថា :

- ខ្ញុំមិនទុកចិត្តអ្នកទេ ខ្លាចអ្នកយាយីរូបខ្ញុំ បើសិនអ្នកដឹងថា ខ្ញុំនឹងទទួលមរតកយ៉ាងមហាសាល!!

តាមផ្លូវខេវិនមានចិត្តរំភើបរន្ធត់ចំលែកណាស់កាលបើខ្លួនបានវិលមកដល់មាតុភូមិរបស់ខ្លួនដែលប្លែកពីស្រុកអាមេរិកសព្វបែបយ៉ាង។ ខែនេះជាខែមករា នៅរដ្ឋមិនីសូតា ព្រិលកំពុងតែធ្លាក់សពាសដី សីតុណ្ហភាពចុះនៅក្រោមសូន្យអង្សារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ចំណែកមនុស្សម្នាវិញ ត្រូវស្លៀកពាក់

ក្រាស់ៗ ខ្លួនឡើងធំប៉ុនក្របីមុននឹងចេញដើរទៅក្រៅម្តងៗ។ ពេលហើបមាត់និយាយ ចំហាយហើរចេញពីមាត់ដូចចំហាយទឹកពុះចេញពីឆ្នាំងដូច្នោះឯង។ ចំណែកឯសំបោរក៏ហៀរជាប់ បើស្តោះទឹកមាត់វិញ ទឹកមាត់នោះវានឹងហើរកកតាមផ្លូវមុននឹងធ្លាក់ដល់ដី។ ប៉ុន្តែ មើលចុះ! នៅឯភ្នំពេញវិញប្រុសៗដើរដោះអាវ ក្មេងៗរត់ស្រាតលោតទឹកប្រឡូងៗ។ រីឯរានទឹកកកវិញមួយណាក៏មានមនុស្សម្នាឈរតំរង់ជួរចាំទិញដែរ។ គួរអោយប្លែកភ្នែកមែន! ចំណែកចរាចរលើផ្លូវថ្នល់មានសព្វទាំងអស់តាំងពីថ្មើរជើង កង់ ម៉ូតូ រទេះគោ ឡាន គោចរទៅមករអិលលាយឡំគ្នា មិនដូចស្រុកអាមេរិក ទេច្បាប់តឹងអីតឹង! មនុស្សដើរផ្លូវផ្សេង ឡានផ្សេង កង់ផ្សេង។ ពេលនោះខេវិននឹកគិតថា ជីវិតស្រុកខ្មែរ អីក៏ងាយស្រួលរស់នៅម្ល៉េះ មិនសូវមានបំរាមមានវិន័យគួរអោយគោរពរញ៉ីរញ៉ៃ ច្រើនដូចនៅអាមេរិកទេ។ មាណពយើងបង្ហើរអារម្មណ៍យ៉ាងសប្បាយ ជាមួយទិដ្ឋភាពដ៏ប្លែកៗក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ដែលនាយមិនដែលបានឃើញពីមុនមកក្នុងជីវិត។ មកដល់ផ្លូវកាច់ចូលទៅទួលគោក ស្រាប់តែនាយនឹកឃ្លានបាយជ្រួចក្នុងពោះតែម្តង។ មាណពក៏ប្រាប់នាយតាក់ស៊ី អោយឈប់ចតនៅកន្លែងលក់បាយសំរូបមួយរួចក៏ចុះពីឡានទៅឈ្ងោកមើលឆ្នាំងសម្លដែលគេដាក់តំរៀបគ្នាលើតុ ប៉ុន្តែគួរអោយស្តាយ! គ្មានមុខម្ហូបណាមួយដែលខេវិនចូលចិត្តសោះ។ ភ្លាមនោះ នាងក្រមុំអ្នកលក់បាយក៏សួរថា :

- ពូ! ចង់ពិសារមុខណា? ខ្ញុំដួសជូន។

ស្រាប់តែខេវិនភ្ញាក់ព្រើត លាន់មាត់យ៉ាងខ្លាំងថា:

- យី! ខ្ញុំមិនទាន់ចាស់ឯណា ម៉េចហៅខ្ញុំថាពូដូច្នេះ? យ៉ាប់មែន! មើលមុខអ្នកលក់ចុះ មានក្មេងអីជាងខ្ញុំប៉ុន្មានទៅ?

តាមពិតខេវិនមិនដឹងទេ ថានៅស្រុកខ្មែរ ស្រីៗគេទំលាប់ហៅបុរសដែលមិនស្គាល់គ្នាថាពូ។ តែខេវិនបែរជាអន់ចិត្តទៅវិញ ត្បិតនាយគិតថានាងក្រមុំនោះកំពុងនិយាយចំអកថានាយមុខដូចមនុស្សចាស់។ ខឹងពេកខេវិនក៏ដើរត្រឡប់ចូលឡានវិញរួច ក៏ធ្វើដំណើរបន្តទៅទៀត។ មកដល់មុខវិឡាដ៏ស្កុកស្គមួយ នាយតាក់ស៊ីក៏បញ្ឈប់ប្រាំងម៉ក់ ហើយបែរក្រោយពោលប្រាប់នាយថា :

- ដល់ហើយទាន!

កាលបើក្រលេកឃើញវិឡាយ៉ាងស្កឹមស្កៃនោះភ្លាម ខេវិនក៏មានចិត្តត្រេកអររំភើបស្ទើរហើបជើងពីដី :

- ល្បងមកត្រូវ address ហើយមែនទេ? (ខេវិនសួរបញ្ជាក់)

- បាទ! ត្រូវហើយ។

ខេវិនចុះពីរថយន្តទៅចុចកណ្ដឹងផ្ទះ។ ភ្លាមនោះ ស្រីក្មេងម្នាក់ទំនងជាអ្នកបំរើចេញមកបើកទ្វារ :

- អត់ទោស! លោកមករកពីណាដែរ?

- គឺ... ខ្ញុំឈ្មោះខេវិនមកពីសហរដ្ឋ បានទទួលសំបុត្រមួយច្បាប់នេះ ប្រាប់ថាឱ្យមក ជួបម្ចាស់ផ្ទះនេះជាការប្រញាប់។

ស្រីក្មេងនោះក៏នាំខេវិនចូលទៅក្នុងបន្ទប់សាលធំមួយ ដែលមានតុបតែងដោយគ្រឿងសង្ហារិមដ៏តម្លៃមហាសាល។ ពេលនោះ ខេវិនកាន់តែរំភើបឡើងញ័រដៃទទ្រើកតែម្ដង។ រំពេចនោះ បុរសចាស់ម្នាក់ក្នុងសំលៀកយ៉ាងថ្លៃថ្នូរចូលមកដល់។ កាលបើក្រលេកឃើញភ្លាម នាយក៏លើកដៃសំពះសួរ ស្រាប់តែបុរសនោះលាន់មាត់ឡើង :

- យីអើ! អ្នកអាមេរិកចេះជំរាបសួរដែរហ្ន៎?

ពេលនោះខេវិនខ្មាស់ដៃណាស់។ នាយមិនដែលសំពះនរណាទេ តាំងពីក្មេងមក សូម្បីតែម៉ីងពៅនិងពូវៃក៏មិនដែលដែរ តែពេលនេះនាយខំធ្វើទាំងទើសទាល់ តើព្រោះអ្វីទៅ? គឺក៏ព្រោះតែលិខិតមរតករបស់ជីដូននោះកំពុងតែបន្លឺសំនៀងយ៉ាងពិរោះបំផុត ក្នុងត្រចៀករបស់នាយ។ បុរសចំណាស់ក៏សួរថែមទៀត :

- ក្មួយឈ្មោះខេវិននោះមែនទេហ៎?

- បាទ! (ខេវិនឆ្លើយយ៉ាងរហ័ស) តើលោកយាយរបស់ខ្ញុំបានផ្ដាំផ្ញើទុកអ្វីខ្លះដល់រូបខ្ញុំជាចៅដែរ?

បុរសចំណាស់សំលឹងមុខខេវិនរួចក៏យកលិខិតមួយច្បាប់ចេញមក :

- ក្មួយមកទទួលមរតក ហើយមិនចង់ជួបចង់ស្គាល់សាច់ញាតិណាម្នាក់ទេ?

- គឺ... គឺ...

ខេវិនអេះអុញ នឹកថាប្រហែលជាបុរសចំណាស់ចង់បង្ហាញខ្លួនចៅស្រីមួយរូបនោះហើយមើលទៅ។ ស្រាប់តែគាត់មានប្រសាសន៍បន្តថា:

- ល្មើយ! ទោះបីជាចង់ស្គាល់ ក៏មិនអាចជួបបានដែរ ត្បិតសាច់ញាតិរបស់ក្មួយនៅឆ្ងាយណាស់។ ពេលនេះ ពូមានតែលិខិតមួយច្បាប់របស់លោកយាយទេដែលផ្ញើទុកនៅទីនេះឱ្យក្មួយខេវិនឯង។

បុរសចំណាស់ក៏ហុចសំបុត្រក្នុងស្រោមពណ៌ប្រផេះមួយ អោយទៅខេរិនដែលកំពុងសំដែងកិរិយាងឿងឆ្ងល់បំផុត :

- អញ្ចឹងផ្ទះនេះ មិនមែនជាផ្ទះរបស់ជីដូនខ្ញុំទេហ៎? (ខេរិនសួរ)

បុរសនោះឮសំនួរនាយហើយក៏តបវិញទាំងញញឹមថា :

- អូហ៍ អត់ទេ! លោកយាយរបស់ក្មួយគ្រាន់ តែសុំផ្តាំផ្ញើទុកសំបុត្រគាត់ជូនក្មួយនៅទីនេះប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីអោយក្មួយងាយស្រួលរក ពេលមកដល់កម្ពុជាថ្មីៗ កុំអោយវង្វេង ។

ភ្លាមនោះ ខេរិនថ្ងោះទឹកមុខ សួរទៀតថា :

- ហើយចុះ ផ្ទះជីដូនរបស់ខ្ញុំនោះនៅឯណាវិញទៅ?

- អាស័យដ្ឋានរបស់លោកយាយស្ថិតនៅក្នុងសំបុត្រនេះហើយ ។ ចូរហែកអានទៅ!

មកដល់ក្រៅរបងពេលណា ខេរិនក៏ហែកសំបុត្រទាញយកមកអានយ៉ាងរហ័ស ។ តែអនិច្ចា! ខេរិនភ្លេចថាខ្លួនមិនចេះអក្សរខ្មែរទេ ពេលនេះនាយក៏ត្រូវខកចិត្តសាជាថ្មីម្តងទៀតហើយ ។ ហ៊ឺ! គួរឱ្យស្តាយណាស់ តើនាយទៅពឹងនរណាទៅ? ភ្លាមនោះ នាយតាក់ស៊ីដដែល ក៏ដើរចូលមកដល់ជិត ហើយសួរនាយថា :

- លោក! តើមានចង់ធ្វើដំណើរទៅខាងណាទៀតដែរទេហ៎?

ខេរិនភ្ញាក់ព្រើត ដែលឃើញនាយតាក់ស៊ីនៅអង្គុយចាំ ។ ភ្លាមនោះខេរិនកើតការសង្ស័យទៀតហើយ ខ្លាចនាយតាក់ស៊ីមានគំរោងអ្វីមួយមកលើខ្លួន ក៏ឆ្លើយតបទៅវិញថា:

- ខ្ញុំមិនអីទេ ប្អូនទៅវិញចុះ ។

- តែខ្ញុំទៅមិនបានទេហ៎!

- ហេតុអ្វីក៏មិនបាន? ឥលូវនេះ ខ្ញុំលែងត្រូវការអោយប្អូនជួយជូនខ្ញុំទៀតហើយណា៎ ។

- គឺ... មកពីលោកមិនទាន់អោយលុយខ្ញុំថ្លៃធ្វើដំណើរ ពីចំណតយន្តហោះមកទីនេះនៅឡើយទេ បាទ!

ពុទ្ធោ! បាក់មុខនាយខេរិនអស់រលីង!! ខេរិនអេះត្រចៀកហើយក៏លូកលុយហុចហើយដើរចេញទៅទាំងខ្មាស ។ មួយភ្លែតក្រោយមក ខេរិនបានមកដល់តូបលក់នំបុ័ងដាក់សាច់មួយ ក៏លូកលុយទិញ ត្បិតនាយយើងកូរពោះគគ្រូកហៅបាយសឹងតែស្លាប់ម្តងៗទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែ រសជាតិនំបុ័ងដាក់សាច់នោះប្លែកណាស់ ។ បន្ទាប់ពីខាំមួយម៉ាត់ហើយ ខេរិនក៏លេបលែងចូល ។ នាយយើងក៏លើកនំបុ័ងបំរុងបោះចោលទៅហើយ ស្រាប់តែមានកុមារតូចៗមួយហ្វូងហក់ស្ទុះមកជិតសំពះសុំ :

- ពូ! ឱ្យខ្ញុំសូមនំបុ័ងនេះញ៉ាំបានទេហ៎?

ខេរិនភ្ញាក់ព្រើត:

- នំបុ័ងដែលមាត់ពូអញ្ចឹងយកញ៉ាំដែរ?

- ដែលមាត់ក៏យកដែរ យើងក្រណាស់ អត់មានបាយញ៉ាំពីរបីថ្ងៃហើយ ។

ខេរិនឮហើយ នឹកចំលែកក្នុងចិត្តណាស់ ។ នាយមិនទាន់ឆ្លើយថាម៉េចផង ស្រាប់តែក្មេងទាញនំបុ័ងពីដៃយកទៅហែកចែកគ្នាហូបភោគអោយរញ៉ីតែម្តង ។ ការពិត ក្នុងមួយជីវិតរបស់នាយយើង ខេរិនមិនដែលស្គាល់អត់

ឃ្លានដល់ម្លឹងទេ ទោះបីនាយជាក្មេងកំព្រាក៏ដោយ ក៏មីងពៅពូវៃហុចបាយហុចទឹកឆ្អែត១រហូត មិនថានាយមិនចូលចិត្តឬមិនចូលចិត្តអាហារទាំងនោះឡើយ។ ហោចណាស់ នាយមានអាហារបរិភោគ ដោយមិនបាច់ដើរសូមទានតាមផ្លូវដូចក្មេងទាំងនោះ។ ភ្លាមនោះ នាយក៏នឹកគិតដល់គុណបំណាច់ដែលពូវៃមីងពៅដែលបានផ្គត់ផ្គង់រូបនាយយ៉ាងល្អ ហើយនឹកស្ដាយក្រោយដែលខ្លួនមិនដែលបានសំដែងនូវចិត្តកត្តញ្ញូចំពោះគាត់សូម្បីបន្តិច...

នៅក្រោមដើមក្ទោកមួយ ខេរិនលើកទឹកក្រូចអកផង អានសំបុត្រផង ប៉ុន្តែអានមិនដាច់មាត់ម៉ាត់ណាសោះ ព្រោះសរសេរជាខ្មែរ។ គិតទៅគិតមក នាយយើងក៏ដាច់ចិត្តហៅក្មេងប្រុសម្នាក់អាយុប្រហែល១០ឆ្នាំដែលទើបចេញពីរៀនឱ្យជួយអាន រួចនាយក៏ហុចប្រាក់ទៅនាយចំនួនពីរដុល្លារ តែក្មេងបែរជាគ្រវីក្បាលឆ្លើយថា:

- ខ្ញុំមិនយកទេពូ! ម្ដាយខ្ញុំប្រាប់ថាកុំឱ្យទទួលប្រាក់ពីមនុស្សចំលែកក្រែងគេល្បួងនាំយើងយកទៅលក់។

ថាហើយ កុមារក៏រត់ចេញទៅ។ រីខេរិន ក៏ខំទន្ទេញអាស័យដ្ឋានតាមដែលក្មេងបានអានឱ្យស្ដាប់ ស្រាប់តែមានបុរសម្នាក់បើកម៉ូតូមកឈប់ក្បែរនាយហើយសួរថា :

- ត្រូវការម៉ូតូឌុបទេ ល្បង?

កំពុងតែរកឱសស្រាប់តែប្រទះឈើងាប់។ ខេរិនឮហើយងក់ក្បាល :

- មែនហើយ! ខ្ញុំចង់ទៅបាត់ដំបង បងយកប៉ុន្មាន?

- ស្លាប់! ទៅបាត់ដំបងឆ្ងាយណាស់! ខ្ញុំមិនអាចជូនទៅដល់ទេ តែខ្ញុំអាចដឹកបងដល់ចំណតឡានតាក់ស៊ីបាន។

ដោយដឹងថាខ្លួនថាយ៉ាប់ខាងភូមិសាស្ត្រស្រុកទេសខ្លួនឯង ខេរិនក៏បណ្ដោយឱ្យក្មេងកំលោះនោះ ឌុបនាយរហូតដល់ចំណតឡានឈ្នួល។ ហ៊ឺ! គួរអោយពិបាកចិត្តអ្វីម្ល៉េះទេហ្ន៎! ពេលនោះ ខេរិនធ្វើមុខដូចស្វាទល់ផ្លែអញ្ចឹង ត្បិតអីពេលនេះនាយត្រូវឡើងជិះ ប្រជ្រៀតនៅខាងក្រោយឡានជាមួយអ្នកដំណើរជាច្រើននាក់ ដែលបញ្ចេញចំហាយញើសក្លៀកភាយ១ដាក់គ្នាទៅវិញទៅមក។ តាមផ្លូវ អ្នកស្រុកសំលឹងមុខនាយមិនដាក់ភ្នែកទាល់តែសោះដែលនាយមានកិរិយាឫកពាខុសពីគេ កោរសក់ ពាក់ក្រវិលមួយចំហៀងហើយពាក់វែនតាខ្មៅ ពាក់អាវមួរដៃដល់ក្លៀក បញ្ចេញសាច់ដុំស្នាដូចអ្នកលេង មើលទៅពិតជាចំលែកមែនហើយ ព្រោះគេឯទៀតសុទ្ធតែពាក់អាវដៃវែង ដើម្បីការពារកំដៅថ្ងៃមិនអោយរលាកស្បែក ចំណែកតែខេរិនទេដែលលេងខ្លួនយ៉ាងសង្ហារតែម្ដង។ ច្រើនម៉ោងក្រោយមកខេរិនក៏បានមកដល់ក្រុងបាត់ដំបង រួចហើយក៏ឡើងម៉ូតូឌុប ស្វែងរកផ្ទះដែលសំបុត្របានពណ៌នា។ ម៉ោងបីរសៀលហើយ ខេរិនក៏បានមកដល់ផ្ទះឈើប្រក់ក្បឿងមួយខ្នងនៅជិតវត្តកំផែង ដែលមានដាំសួនផ្កាលំអយ៉ាងស្រស់ត្រកាល។ ខេរិនចុះពីម៉ូតូឌុបដើរចូលទៅក្នុងរបងផ្ទះភ្លាម។ ពេលនោះ មានតាចាស់មួយរូបដើរចេញមកទទួល :

- ចៅមករកពីណាគេដែរ?

- គឺ ខ្ញុំឈ្មោះខេរិន មកពីសហរដ្ឋ បានទទួលសំបុត្រមួយច្បាប់នេះអោយមកទទួលបញ្ញើមរតករបស់ជីដូនខ្ញុំ...

- អូហ៍... អញ្ជើងចូលមកក្នុងសិនមក៍។

ខេវិនក៏ដើរតាមតាចាស់ឡើងចូលទៅក្នុងផ្ទះ។ ពិតមែនតែផ្ទះនោះចាស់បន្តិច តែទិដ្ឋភាពសួនច្បារ និងការរៀបចំតុបតែងផ្ទះ តាមរបៀបខ្មែរបុរាណល្អប្រណិត ឃើញភ្លាមគួរអោយចាប់ភ្នែកតែម្តង។ ខេវិនគិតតែក្នុងចិត្តម្នាក់ឯងថា :

- ថ្វីត្បិតផ្ទះនេះមិនហ៊ុហាដូចវិឡាឯភ្នំពេញមួយនោះទេ តែក៏មនោរម្យគួរអោយចង់រស់នៅណាស់។ យើងក៏មិនខកចិត្តដែរ បើសិនជាយើងបានក្លាយជាម្ចាស់ផ្ទះ១នេះ។

ពេលនោះតាចាស់ក៏កូកហៅឡើងថា :

- យាយអើយ! អាង៉ិដែលថាមកពីអាមេរិកនោះ គេបានមកដល់ហើយឆាប់ មកទទួលគេបន្តិចទៅ។

ដូនចាស់មួយក៏ដើរចូលមកដល់ ឃើញខេវិនហើយក៏លាន់មាត់ :

- ពុទ្ធោ! កូនអាមេរិកមានមាឌធំដឹបងណាស់ហ្ន៎! ហើយចុះម៉េចបានជាពាក់ក្រវិលមួយចំហៀងដូច្នេះផង? អាងាំឯងកើតជំងឺកោបម្ខាងមែនទេ?

ខេវិនធ្វើភ្នែកឡឹងឡង់ ព្រោះនាយមិនយល់ពាក្យដូនចាស់ថា ចង់សួរពីអ្វីទេ។ ស្រាប់តែ តាចាស់នោះឃាត់យាយភ្លាម :

- យីអើ! យាយសួរអញ្ជើងមិនខ្លាចអាង៉ិវាខ្មាស់ទេហ្អី? រួចចុះឯណា ឥវ៉ាន់ដែលជីដូនរបស់គេផ្ញើទុកនោះ? យាយឆាប់ទៅយកអោយគេទៅ!

ខេវិនព្វដូច្នោះ ក៏ភ្ញាក់ព្រើត លាន់មាត់ឡើងថា :

- បានន័យថា ផ្ទះនេះមិនមែនជាផ្ទះរបស់ជីដូនខ្ញុំនោះទេ មែនទេ?

- មិនមែនទេ! ផ្ទះរបស់ជីដូនឯងនោះនៅឆ្ងាយណាស់ ត្រូវបន្តដំណើរទៅមុខទៀតប្រហែលជាងពីរម៉ោងឯណោះ។

អីយ៉ូយ! ខេវិនធ្វើមុខស្វាយល្អក នឹកខកចិត្តស្លុកតែម្តង :

- ហើយចុះផ្ទះយាយនៅឆ្ងាយដល់ណាទៅហ្ន៎? ហ៊ឺ! ហេតុអីក៏រញ៉ីរញ៉ៃបែបនេះអញ្ជើងហ្ន៎?

ខេវិនលាន់មាត់តែម្នាក់ឯង។ បន្តិចមក យាយចាស់ក៏ត្រលប់មកដល់វិញ នៅដៃមានកាន់ស្រោមសំបុត្រពណ៌ប្រផេះមកជាមួយផង :

- នេះជាសំបុត្រពីជីដូនរបស់ចៅ ដែលអាស័យដ្ឋានរបស់គាត់ដូចការនៅខ្នងសំបុត្រនេះស្រាប់។

គ្រាន់តែឈ្ងោកអានអាសយដ្ឋានរបស់ជីដូននាយខេវិនហើយ នាយម៉ូតូឌុបលាន់មាត់ឡើង :

- ព្រះអើយ! ផ្ទះនេះនៅឯភូមិព្រះនេត្រព្រះឯណោះ? ឆ្ងាយណាស់! បើជិះម៉ូតូដូចរបស់ខ្ញុំនេះ ប្រហែលពីបីម៉ោងទើបដល់។ ពេលនេះម៉ោងជាងពារសៀលហើយ ទំរាំដល់ព្រលប់ថ្ងៃលិចល្ងម។ ខ្ញុំមិនទៅទេ បើល្បងចង់ទៅពិតមែន ចាំស្អែកព្រឹក ចាំចេញដំណើរទៅ បានទេ?

តែខេវិនកំពុងមានចិត្តអន្ទះសាណាស់មិនអាចនៅរង់ចាំបានទេ។ នាយយើង ក៏ហុចប្រាក់២០ដុល្លារទៅនាយហើយសួរថា :

- តើ២០ដុល្លារនេះអាចអោយអាប្អូនឯងដូរចិត្តទេហ៎?

ឃើញ២០ដុល្លារភ្លាម នាយម៉ូតូឌុបលេបទឹកមាត់ក្អឹកតែម្តង :

- អញ្ជើង ទៅក៏ទៅដែរ។

ខេរិនក៏ហក់ពីក្រោយផ្ទាញចេញដំណើរភ្លាម។ តាមផ្លូវខេរិនសង្កេតឃើញជីវភាពអ្នកស្រុកកាន់តែប្លែកភ្នែកឡើងៗ ខុសពីជីវិតនៅឯភ្នំពេញ។ ពេលនេះខេរិនមិនដឹងថាម៉ូតូដឹកនាយពីណាទៅណាទេ គ្រាន់តែដឹងថា ជាងពីរម៉ោងក្រោយមក គេក៏បានមកដល់ជើងភ្នំព្រះនេត្រព្រះ។ ខេរិនចុះពីម៉ូតូ សំលឹងមើលជុំវិញខ្លួន ហើយបែរសួរនាយម៉ូតូឌុបថា :

- ហេតុអ្វី នៅម្តុំនេះ គ្មានផ្ទះអ្នកស្រុកអញ្ចឹង ឃើញតែដើមឈើត្រឈឹងត្រឈៃទៅវិញ?

- មិនដឹងដែរល្បង! ខ្ញុំក៏មកដល់ទីនេះជាលើកដំបូងដែរ អញ្ចឹង យើងបកទៅក្រោយរកភូមិអ្នកស្រុក សួរគេសិនទៅ យ៉ាងម៉េចដែរ?

ខេរិនកំពុងតែទាល់ច្រកដូចគ្នា កាលបើឮដូច្នោះ នាយយើងក៏ងក់ក្បាលភ្លាមតែម្តង។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែមានស្រីចាស់ម្នាក់ដើរមកដល់។ នាយម៉ូតូឌុបងាកសួរ គាត់ភ្លាម :

- អត់ទោសមីង! តើផ្ទះយាយភួងចូលតាមផ្លូវណាដែរ?

ស្រាប់តែមីងម្នាក់នោះធ្វើភ្នែកឡឹងឡង់ ហើយចង្អុលទៅម្ខាង រួចវាចាថា :

- ទៅតាមសញ្ញាព្រួញមួយនោះទៅដល់ហើយ... តែ...

- តែ... យ៉ាងម៉េចទៅមីង?

- ជិះម៉ូតូទៅមិនកើតទេ ទាល់តែថ្មើរជើង ព្រោះត្រូវឆ្លងទឹក។

ថាហើយគាត់ក៏ទូលអុសចេញទៅ។ នាយម៉ូតូឌុបក៏បែរមកខេរិននិយាយថា:

- អត់ទោសទៅចុះល្បង ខ្ញុំជូនបានតែត្រឹមហ្នឹងទេ។

ពេលនោះថ្ងៃជ្រេណាស់ទៅហើយ។ ខេរិនក៏ទទូចថា :

- ប្អូនចតម៉ូតូចោលនៅទីនេះសិនហើយ។ យើងចង់បានរូបឯងមករួមដំណើរគ្រាន់នឹងបានជាគ្នា ត្បិតខ្ញុំនេះមិនស្គាល់ភូមិស្រុកគេទេ។

- តែ... ខ្ញុំត្រូវទៅផ្ទះវិញហើយ មិនអាចជូនល្បងបានទេ ខ្លាចត្រលប់ដល់ផ្ទះវិញ ពេលយប់អាធ្រាតជ្រុលនាំតែប្រពន្ធរករឿង។

នាយម៉ូតូឌុបថាហើយក៏បរម៉ូតូត្រលប់វឹងទៅបាត់ រកតែខេរិននិយាយអ្វីទៀតមិនទាន់ផង។ ពេលនោះ ខេរិនក៏ឈរនៅតែម្នាក់ឯងក្បែរជើងភ្នំដែលគ្មានផ្ទះអ្វីម៉ាក់មួយសោះក្រៅពីដើមឈើខ្ពស់ៗតែប៉ុណ្ណោះ។ ក្រៅពីនោះមានផ្លូវឡើងទៅខាងលើភ្នំ តែមិនដឹងថានៅលើភ្នំមានអ្វីទេ។ម្យ៉ាងទៀត ព្រះអាទិត្យក៏រៀបពន្លិចខ្លួនពួនកាយក្រោយភ្នំព្រះសុមេរុ សន្សឹមៗទៅហើយ។ ខេរិនមិនអាចនៅដំអក់យូរបានឡើយ គឺត្រូវរូតរះស្រូតដំណើរទាន់នៅភ្លឺ។ នាយក៏លើកសំពៀតខ្សៀវដាក់លើស្មាហើយដើរទៅមុខទៀតយ៉ាងលឿនតាមទិសសញ្ញាព្រួញដោតចង្អុលតាមផ្លូវ។ ដំបូង កំលោះយើងដើរកាត់ព្រៃដែលមានដើមឈើធំៗ រួចហើយក៏ដើរកាត់ចំការឫស្សី ដែលមានឫស្សីដុះយ៉ាងក្រាស់ ផុតបន្តិចមកក៏មកដល់មាត់ប្រឡាយទឹក តែគ្មានស្ពានឆ្លងទៅមកសោះ។ ខេរិនត្រូវបង្ខំចិត្តដោះស្បែកជើងមូរជើង ខោដើរលុយទៅមុខទៀត។ បន្តិចក្រោយមក នាយយើងក៏មកដល់វាលស្រែល្វឹងល្វើយមួយ។ លុះដើរតាមភ្លឺឆ្លងប្រហែលបីបួនស្រែ មាណពក៏បានមកដល់ដីទួលធំមួយទំនងជាលានបញ្ជាន់ស្រូវ ដែលមានដើមអំពិលនិងដើមត្នោត

ដុះបួនប្រាំដើម មានពំនូកចំបើង និងរទេះគោចាស់ដាក់ចោលក្រោមដើមអំពិល។ នៅក្បែរនោះ មានខ្ទមកំពុកមួយសង់ផ្ទាល់ដីដំបូលប្រក់ស្លឹកត្នោត។ នាយក៏បែរមើលជុំវិញខ្លួន រកមើលសញ្ញាព្រួញបំរុងធ្វើដំណើរតទៅទៀតតែមិនឃើញអ្វីសោះ។ ពេលនោះ គេជ្រួញចិញ្ចើមនឹកអន្ទះសាពិភាល់ក្នុងចិត្តយ៉ាងចំលែក ព្រមទាំងរអ៊ូរង៉ូវៗក្នុងមាត់ថា :

- ហេតុអ្វីទៅហ្ន៎ បានជាយើងធ្លាក់ខ្លួនមកដល់ថ្នាក់នេះ? យើងក៏មិនជឿដែរថាកូនខ្ទមកញ្ចាស់នេះជាកន្លែងដែល.... ទេ! ហ៊ឺ...!!

ខេវិនដើរពីរបីជុំទូលហើយ នៅតែរកមិនឃើញសញ្ញាព្រួញជាតម្រុយឱ្យនាយចេញទៅណាទៀតសោះ។ ម្តងនេះ នាយរិតតែខកចិត្តមែនទែន :

- ឬក៏... ខ្ទមកញ្ចាស់នេះជាចំណុចមរតកដែលយើងត្រូវទទួលនោះទេដឹង?

ស្រាប់តែខេវិនអស់កំលាំងចិត្តស្រលេតតែម្តង។ នាយដាក់ខ្លួនប៉ុក លើដង្គត់ឈើក្រោមដើមអំពិល ចង់យំបន្តិច ចង់ស្រែកបន្តិច រួចយកដៃឈ្លីថ្ងាស ត្អូញត្អែថា :

- ពុទ្ធោអើយ... នាយខេវិន!! នេះឯងកំពុងតែយល់សប្តិ ឬក៏កំពុងប្រទះការពិតជាក់ស្តែង?

ពេលនោះថ្ងៃក៏លិចល្ហម ស្រាប់តែខេវិនកូរពោះគ្រូក។ មែនហើយ! អាល័យតែខ្វល់តាមរកផ្ទះជីដូន នាយក៏ភ្លេចរឿងបាយទឹកអោយឈឹង។ ភ្លាមនោះ មាណពនឹកភ្ញាក់រកបកក្រោយ ស្រាប់តែភ្លេចផ្លូវដែលខ្លួនដើរចូលមកមិនដឹងថា ត្រូវដើរតាមភ្លឺស្រែណាមួយដើម្បីត្រលប់ទៅផ្លូវដើមវិញ បើជុំវិញដីទូលនោះសុទ្ធតែភ្លឺស្រែខ្វែងខ្វាត់វីមរវាមយ៉ាងហ្នឹង។ មេឃកាន់តែ

ចាប់ងងឹតបន្តិចម្តងៗ ពោះក៏កាន់តែកូរគ្រូកៗមិនឈប់ឈរសោះ។ ខេវិនក៏ស្រវាទាញយកនំសូកូឡា ដែលនៅសល់ពីលើយន្តហោះមកខាំទំពារកំដរតំលាន។ ពេលនោះ នាយយើងកាន់តែមានអារម្មណ៍ ខកចិត្តឡើងៗ នឹកសោកស្តាយអាណិតខ្លួនឯងបំផុត។

ដោយធ្វើដំណើរឆ្ងាយពីរបីថ្ងៃមកហើយ ព្រោះតែចិត្តអន្ទះសាចង់ដឹងពីមរតកជីដូន ខេវិនមិនបានធ្មេច តាំងពីចេញដំណើរមកពីអាមេរិកម្ល៉េះ។ ពេលនេះ មាណពរបស់យើងអស់កំលាំងហេវតែម្តង ទាំងផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្ត។ លុះអង្គុយផ្អែកនឹងដើមអំពិល សំងំធ្មេចយកកំលាំង មិនសូវស្រួលមាណពក៏ងើបដើរទៅក្នុងខ្ទម ហើយប្រាសខ្លួនលើរនាបឫស្សីកំពុកមួយ។ ខ្យល់បក់រហើយរសៀកៗចូលមកតាមចន្លោះជញ្ជាំងរហែក បានបបោសកាយបុរសយើងយ៉ាងថ្នមៗបន្ថើរៗ ធ្វើឱ្យខេវិនហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ក្សេមក្សាន្តធូរស្រាលក្នុងចិត្តជាងមុន។ មួយស្របក់ក្រោយមក នាយក៏លង់លក់ក្នុងដំណេកទៅ...

ថ្ងៃ១៩ មករា ២០០៦

មាន់រងាវលាន់ខ្ទើយៗលាន់ឮពីនាយមក៏ល្ហើយ... ថ្ងៃក៏រះព្រឿងៗ ឯទិសខាងកើតមកបំភ្លឺសកលលោកសាជាថ្មីម្តងទៀត។ ខេវិនប្រែខ្លួនបើកភ្នែកឡើងច្រលំស្មានថាខ្លួននៅអាមេរិក ក៏បំរះយ៉ាងខ្លាំងហើយស្ទុះយកដៃច្រត់ងើបយ៉ាងរហ័ស។ ចៃដន្យ រនាបឫស្សីទ្រង់ពុកៗបន្តិច មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងទំងន់ដៃរបស់នាយយើងបាន ក៏បាក់ប្រស ធ្វើអោយខេវិនស្ទុះដៃចុះទៅដួលផ្កាប់មុខធ្លាក់ទាំងជំហរ។ មាណពខឹងណាស់ក៏ស្ទុះងើបម្តងទៀត តែ

រាងដូចជាប្រយ័ត្នប្រយែងជាងមុន។ ភ្លាមនោះ នាយយើងនឹកភ្នកដល់សំពៀតខៀវដាក់ឥវ៉ាន់របស់ខ្លួន ក៏ងាករកមើល ស្រាប់តែបាត់មិនឃើញសោះ។ ខេរិនស្ទុះតាំង១ទៅមើលនៅក្រោមដើមអំពិលក៏មិនឃើញទៀត។ កំលោះយើងជ្រួលច្របល់ក្នុងចិត្តរិតតែខ្លាំងហើយ ព្រោះអីទាំងលុយកាក់លិខិតឆ្លងដែន និងរបស់របរផ្ទាល់ខ្លួន ដែលដាក់នៅក្នុងសំពៀតបានបាត់អស់រលីងគ្មានសល់។ មាណពស្ទុះស្ទាររត់ទៅរត់មកតែម្នាក់ឯង ដូចមនុស្សឆ្កួត យំមិនចេញ និយាយមិនរួច បានត្រឹមតែអន្ទះសាកន្ទះរា ក្នុងចិត្ត មិនដឹងជានឹកចង់និយាយថាម៉េច ធ្វើយ៉ាងម៉េចទៀត បើខ្លួនកំពុងស្ថិតនៅក្នុងពិភពដ៏ចំលែកមួយ។ មួយស្របក់ក្រោយមក នាយក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយលើកាំរទេះកំបាក់កំពុកមួយដែលនៅផ្ដេកចោលនៅខាងក្រោយខ្ទម យកដៃច្រត់ចង្កាអង្គុយគិតសាជាថ្មីម្ដងទៀតថាត្រូវដោះស្រាយយ៉ាងណា។ គ្រានោះ នាយដាក់ភ្នែកក្រលេកឃើញក្មេង១ឃ្វាលគោបីបួននាក់ កំពុងបណ្ដើរហ្វូងគោមកដល់វាលស្រែក្បែរ១នោះ។ ខេរិនក៏ស្ទុះងើប បំរុងសួរពួកគេទៅហើយ ស្រាប់តែក្មេង១ទាំងនោះស្រដីមករកនាយមុនថា:

- ពូ! មកពីណា? មុខចំលែកម្ល៉េះ? ជាខ្មែរ ឬជាសាសន៍អី? ឬក៏ពូជាជនបរទេសដើរលេងវង្វេងផ្លូវ?

ខេរិនឮហើយងក់ក្បាល :

- មែនហើយ! ពូវង្វេងផ្លូវមិនដឹងថាត្រលប់ទៅវិញតាមណាទេ។

- ហើយចុះផ្ទះពូនៅឯណាដែរ ចាំខ្ញុំទៅប្រាប់ពុកអោយបររទេះ នាំពូទៅផ្ទះវិញ?

- គឺ... នៅឯសហរដ្ឋឯណោះ។

- ហើយសហរដ្ឋហ្នឹងនៅដល់ណាទៅ? តាមមើល ប្រហែលជាឆ្ងាយហើយមិនដឹងថារទេះគោរបស់ពុកខ្ញុំអាចបរទៅដល់ដែរឬក៏អត់ទេហ្ន៎...?

ភ្លាមនោះ ក្មេងម្នាក់ទៀតសួរនាយថា :

- យប់មិញពូសំរាន្តនៅក្នុងខ្ទមនោះមែនទេ?

- មែនហើយ ហើយចុះប្អូនរាល់គ្នាស្គាល់ម្ចាស់ខ្ទមទេ?

ទាំងអស់គ្នាគ្រវីក្បាល ហើយឆ្លើយស្រុះគ្នាថា :

- មិនស្គាល់ទេ ឮតែចាស់១ធ្លាប់ហៅថា ខ្ទមយាយភូង

ពេលនេះ ខេរិនកាន់តែខកចិត្តខ្លាំងថែមទៀតហើយ កាលបើឮក្មេង១បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ដូច្នេះទៅហើយ។ នាយយកដៃទះថ្ងាសគិតក្នុងចិត្តថា :

- មិនគួរណាសំរេចចិត្តលាអាមេរិក ដើម្បីមរតកកំពុកបែបនេះទេ! ឥលូវផុងខ្លួនយ៉ាងជ្រៅ តើយើងត្រូវដោះស្រាយយ៉ាងម៉េច ដើម្បីអោយទៅដល់សហរដ្ឋវិញទៅ?

ភ្លាមនោះក្មេង១នាំគ្នាដកកមើលទៅក្នុងខ្ទម ហើយក៏សួរខេរិនថា :

- ពូសំរាន្តនៅក្នុងខ្ទមយប់មិញ មានត្រូវខ្មោចលងទេហ៍?

- អត់មានទេ ពូគេងលក់ស្រួលណាស់! យ៉ាងម៉េច? ទីនេះមានខ្មោចលងផងហ្អែស?

- ពួកយើងមិនដឹងទេ តែឮចាស់១គាត់ហាមមិនអោយចូលយកអ្វីពីខ្ទមនោះទេត្បិតវិញ្ញាណដូនតានៅចាំយាមរាល់យប់រាល់ថ្ងៃ។ តែគួរឱ្យឆ្ងល់ដែរ ប្រសិនបើវិញ្ញាណដូនតានៅយាមទីនេះមែន ម៉េចបានជាគាត់មិនចេញ

មកលេងបងកាលពីយប់មិញអញ្ចឹង?

ញូជូធ្នោះខេវិនក៏សើចខឹកៗឡើងហើយឆ្លើយតបវិញថា :

- ព្រោះពូមិនចង់បានទ្រព្យរបស់របរទាំងនេះ បានជាគាត់មិនចេញមុខមកលេងពូនោះអី ។

- ពូមិនចង់បានអ្វីរបស់គាត់ពិតមែន... តែពួកខ្ញុំចង់ព្រោះពួកខ្ញុំក្រីក្រណាស់ ឃើញឥវ៉ាន់ទុកទំនេរចោល ចេះតែចង់បានយកមកប្រើ គ្រាន់តែមិនហ៊ានចូលយក ។

- ពួកក្មួយពិតជាចង់បានមែនហ្អែស?

- បាទ ! (ក្មេងទាំងនោះឆ្លើយព្រមគ្នាឡើង)

- អញ្ចឹងចាំពូចូលយកមកអោយ បើវិញ្ញាណជូនតារករឿង ទុកអោយគាត់មករករឿងនឹងពូចុះ ។

ថាហើយ ខេវិនក៏ស្ទុះចូលទៅក្នុងខ្ទមរកមើលឥវ៉ាន់ វែតមិនឃើញមានអ្វីល្អៗសំខាន់គួរសំលឹងអ្វីមួយសោះ ក្រៅពីខ្នើយកញ្ចាស់បួនប្រាំ មុងកណ្តាច ឆ្នាំងដី ពាងកំបែក និងកញ្ច្រែងល្អីកញ្ជើជាលកំពុកៗ ដែលត្រូវពីងពាងរុំពទ្ធ័ជុំជិតតែប៉ុណ្ណោះ ។ ភ្លាមនោះ នាយក៏ចេញមកក្រៅវិញ ហើយស្រែកប្រាប់ក្មេងទាំងនោះថា :

- នៅទីនេះ មានតែរបស់កញ្ចាស់ៗ កំពុកៗ យកប្រើមិនកើតទេ ។

ស្រាប់តែក្មេងៗឆ្លើយវិញ :

- ប៉ុន្តែ នៅផ្ទះខ្ញុំក្រណាស់ រកតែអាម៉ាកកំពុកបែបនេះប្រើមិនបានផង

- អូហ៍ ពិតមែនហ្អែស? (ខេវិនលាន់មាត់)

ខេវិនមិននឹកស្មានទេ ថាក្មេងទាំងនោះក្រីក្រដល់ម្លឹង ។ រំពេចនោះ នាយក៏ស្ទុះទៅប្រមូលឥវ៉ាន់ទាំងឡាយ ដែលនាយឃើញមាននៅក្នុងខ្ទមកញ្ចាស់នោះ មកចែកឱ្យក្មេងអស់គ្មានសល់ ។ ពួកគេសើចសប្បាយរីករាយណាស់កាលបើបានទទួលឥវ៉ាន់របស់របរទាំងនោះ ។ មួយស្របក់ក្រោយមក ពួកក្មេងៗឃ្វាលគោក៏ទៅបាត់រលីង ។ ម្តងនេះ នាយក៏ត្រូវនៅអង្គុយម្នាក់ឯងត្រមង់ត្រមោចទៀតហើយ ។ ស្រាប់តែពោះនាយក្លូរគ្រូកៗសាជាថ្មី ទើបនឹកឃើញថាខ្លួនកំពុងតែហេវបាយដល់កំណត់ហើយ ។ នាយយើងយកដៃឈ្លីថ្ងាសទះតិចៗ ត្បិតមិនដឹងថាត្រូវជួយខ្លួនឯងយ៉ាងណាឡើយ ។ ពេលនោះ នាយក៏ប្រាសខ្លួនលើគ្រែរនាបឬស្សីកំពុកវិញ យកដៃគងថ្ងាសគិតសាជាថ្មី ស្រាប់តែដាក់ភ្នែកទៅចំរូបថតដូនចាស់ម្នាក់ដែលមានទឹកមុខញញឹមពព្រាយដាក់ព្យួរនៅពីលើមាត់ទ្វារខ្ទម ។ មាណពឧទានថា :

- ហ្នឹងឬ យាយភូង ជីដូនរបស់យើង?

ខេវិនក៏ស្ទុះទៅទាញរូបថតនោះចេញពីជញ្ជាំងយកមកមើល ស្រាប់តែជិពប់ដីដូលទាំងជិហរ ។ រូបថតក៏របូតពីដៃជ្រុះទៅដីព្រុស ។ កញ្ចក់រូបថតបែកខ្ចាយព្រោង ឯសន្លឹករូបថតក៏ខ្ទាតប៉ើងឡើង ហើរចេញតាមទ្វារខ្ទមទៅធ្លាក់នៅធ្លាមុខផ្ទះ ។ រំពេចនោះ ខេវិនបែរភ្នែកទៅតាមរូបថតក៏ចាប់ភ្លឹកថា នៅលើខ្នងរូបថតមានស្នាម ចារដោយអក្សរល្អិតៗស្ទេរ ទំនងចង់ពន្យល់អ្វីច្រើនហើយ ។ នាយក៏ស្ទុះទៅ រើសរូបថតយកមកវិញយកមកអាន តែឥតប្រយោជន៍ទេ ត្បិតចំណារនោះបានសរសេរជាភាសាខ្មែរ ។ មាណពឈរកាន់រូបថតធ្វើធ្មឹង ខកចិត្តតែម្នាក់ឯង ។ ភ្លាមនោះ ស្រាប់តែ

មានសំលេងមនុស្សស្រីម្នាក់ពោលពីក្រោយខ្នងនាយមកថា :

- អ្នកមកពីណា ទើបហ៊ានចូលបំផ្លាញរបស់របរនៅទីនេះ?

ខេវិនងាកផាំង ឃើញស្រីក្មេងម្នាក់ស្លៀកពាក់ស្រមែកស្រមក យួរចានស្រាក់មកដល់។ នាងទទូរក្រមា បាំងមុខ បាំងសោភ័ណអស់ ហើយពាក់អាវដៃបំពង់ពណ៌ប្រផេះ ដើរចូលក្បែរខ្ទម ថែមទាំងស្រដីទៀតថា :

- អ្នកស្រុកម្តុំនេះ គេគោរពម្ចាស់ខ្ទមនេះណាស់ សូម្បីតែគាត់បានចែកឋានទៅហើយក្តី ក៏អ្នកស្រុកនៅតែផ្តល់ក្តីគោរពដល់គាត់ដដែល។ម្យ៉ាងទៀត គេរាល់គ្នាតែងនាំគ្នាយកបាយសម្លមកសែនព្រេនជូនគាត់ជាអលជ្ជី ត្បិតកូនចៅគាត់ព្រាត់ទៅឆ្ងាយអស់ គ្មាននរណាគេធ្វើបុណ្យអោយទេ។ ខុសប្លែកអ្វីតែអ្នក... មិនត្រឹមតែមិនថ្វាយសំណែនទេ ថែមទាំងបំផ្លាញរបស់របរអ្វីៗដែលជាកេរ្តិ៍របស់គាត់ថែមទៀតផង។ អ្នកពិតជាយ៉ាប់មែន!!

ឃើញវត្តមាននាងភ្លាម ស្រាប់តែខេវិនត្រេកអរភើតពោះតែម្តង។ ប៉ុន្តែ ដោយអាល័យតែភ្ញាក់ផ្អើលនឹងវត្តមានរបស់ធិតាពេក ខេវិនឈរធ្វើភាំងមិនបានឆ្លើយតបទៅនាងវិញទេ គ្រាន់តែឈរសំលឹងមើលមុខនាងដោយរំភើបក្នុងចិត្តតែប៉ុណ្ណោះ។ មែនហើយ!.... នារីនោះពិតជានិយាយត្រូវណាស់។ ខេវិនរកពាក្យអ្វីតបមិនបានឡើយ។ ភ្លាមនោះមាណវីក៏ដោះស្រាក់បាយតំរៀបនៅមុខខ្ទម ហើយអុជធូបក្រាបសំពះ។ ខេវិនក៏លើករូបថតដូនចាស់យកមកមើលម្តងទៀត រួចក៏សំលឹងទៅស្រីក្មេងមួយរូបនោះ ស្រាប់តែនាងក្រលេកមកទាន់ ក៏លាន់មាត់សើចខឹកៗឡើង :

- អ្នកកំពុងផ្ទៀងថា ខ្ញុំជាខ្មោចកំពុងប្រែកាឡាមកលងអ្នក ឬក៏អ្នកគិតថាខ្ញុំនេះជាកូនចៅសាច់ញាតិរបស់ម្ចាស់ខ្ទមនេះ?

ខេវិនភ្ញាក់ព្រើត លាន់មាត់តតាក់តតុបថា :

- គឺ... គឺ...

- សង្ស័យទាំងពីរយ៉ាងមែនទេហ៎? (នាងសួរផ្ចាន់អ្នកកំលោះយើង)

- គឺ... គឺ...

ខេវិននៅតែសំលឹងមុខនាងហើយឆ្លើយមិនរួចដដែល។ ហេតុអ្វីទៅហ្ន៎បានជា នាយយើងត្រូវប្រាបជាន់ទាំងថ្ងៃ តាំងអណ្តាត និយាយមិនរួចបែបនេះ? ស្រីស្រុកស្រែម្នាក់នោះ ក៏លាន់សំណើចខឹកៗឡើងម្តងទៀត :

- កុំសង្ស័យអី! គឺមិនមែនទាំងពីរយ៉ាងហ្នឹង។ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាអ្នកស្រុកធម្មតាៗនៅទីនេះ កើតទីនេះ រស់នៅទីនេះ ស្គាល់យាយភួងច្បាស់ជាងគេ ព្រោះខ្ញុំធ្លាប់ជាអ្នករែកទឹកឱ្យគាត់ងូតរាល់ថ្ងៃ។ ការពិត គួរអោយអាណិតយាយភួងណាស់ដែលចាស់ជរាទៅ គ្មានកូនចៅនៅក្បែរថែរក្សាអ្វីម្នាក់សោះ។ ឮដំណឹងថា មានសាច់ញាតិនៅរស់ដែរ តែមិនដែលឃើញនរណាម្នាក់អើតមុខមកមើលគាត់ទេ។ អូហ៍មែនហើយ! ឥលូវនេះ អ្នកជាមនុស្សចំលែក ដែលអើតមុខមកដល់ទីនេះជាលើកដំបូង... តើអ្នកត្រូវជាអ្វីនឹងយាយភួងដែរ?

ត្រូវមាណវីសួរចំចំណុចខ្សោយរបស់ខេវិន រកតែនាយនឹកឆ្លើយថាយ៉ាងណាក៏មិនសម។ នាយយើងឈ្ងោកមុខសំលឹងរូបថត ដែលកំពុងកាន់នៅក្នុងដៃហើយ ហើយបែរសំលឹងមាណវីម្តងទៀត ទើបសួរនារីយើងត្រលប់ទៅវិញថា :

- នាង... ចេះអានអក្សរខ្មែរទេ?

- ជាជាតិខ្មែរទៅហើយរឿងអីមិនចេះអានភាសាជាតិខ្លួនឯងនោះ ពុទ្ធោ!

ធិតាឆ្លើយតបវិញអោយព្រងើយ ។ នាងសំលឹងទៅរូបថតដែលខេរិនកំពុងកាន់នោះ ហើយក៏ឧទានឡើង :

- ចង់អោយខ្ញុំអានអក្សរដែលចារនៅពីក្រោយរូបនេះមែនទេហ៎?

ខេរិនងក់ក្បាល ។ ស្រាប់តែនាងសួរឡើង :

- តើអ្នកត្រូវជាអ្វីនឹងគាត់ បានជាហ៊ានបោករូបថតគាត់ចោលខ្ចាត់ខ្ចាយយ៉ាងនេះ?

- គឺ... គឺ... អោយសូមទោសផងដែលមិនបានប្រយត្ន័...

- ចេះដឹងខ្លួនខុសអញ្ចឹង ក៏គង់នៅគ្រាន់បើដែរ អាចនិយាយស្តាប់បាន ប៉ុន្តែអ្នកត្រូវបោសសំអាតកំទេចឥវ៉ាន់ ដែលអ្នកធ្វើបែកបាក់ទីនេះឱ្យអស់សិនទើបខ្ញុំអានអោយស្តាប់ ។

ខេរិនដឹងកំហុសខ្លួនក៏ស្ទុះទៅធ្វើតាមភ្លាម ។ មាណពសំអាតកំទេចអំបែងកញ្ចក់បណ្តើរ លួចគយគន់មើលនារីស្រុកស្រែមួយរូបនោះបណ្តើរ ក្នុងចិត្តដូចជារំភើបញាប់ញ័រយ៉ាងណាមិនដឹង ដែលនាយបានជួបមុខសន្ទនាជាមួយមាណវីមួយរូបនោះ ។ មាណពហាក់ដូចជាចាប់អារម្មណ៍នឹងធិវីអ្វីម្ល៉េះទេ ថែមទាំងនឹកក្នុងចិត្តថា :

- អរគុណណាស់ ទេពធិតាដែលចុះមកសង្គ្រោះរូបខ្ញុំពេលនេះ!!

ខេរិនលួចញញឹមតែម្នាក់ឯង ។

ម្ហូបសំណែនបានជះក្លិនភាយៗកាត់ច្រមុះបុរសយើង ធ្វើឱ្យនាយលួចលេបទឹកមាត់ជាញយដងតែមិនហ៊ានមាត់ ។ រីឯនាងក្រមុំយើងវិញក៏លួចសង្កេតមើលមាណពយើងដូចគ្នា ។ កាលបើប្រទះកែវភ្នែករបស់នាយយើងពីរបីដង ធិតាហាក់ដូចជាយល់ចិត្តក៏ពោលឡើង :

- អ្នកហេវបាយមែនទេហ៎? ផ្ទះខ្ញុំនៅជិតនេះទេ ត្រឹមបាយមួយពេលយើងមិនខ្សត់ មិនកំណាញ់នឹងចែកអ្នកទេ ។ សូមអ្នកដើរតាមខ្ញុំមក ។

កំពុងហេវសឹងស្លាប់ កាលបើឮនាងស្រដីបើកផ្លូវដូច្នោះ បុរសយើងក៏មិនស៊ូទ្រាំនៅធ្វើមុខស្តើងតទៅទៀតដែរ ។ នាយក៏ស្ទុះងើបយ៉ាងរហ័សដើរតាមក្រោយនាងភ្លាមដោយឥតប្រកែកមួយម៉ាត់ឡើយ រ ហើយថែមទាំងសប្បាយចិត្តនឹងដើរតាមនាងទៅដែរ ។ តាមផ្លូវ មាណពលួចសង្កេតរូបរាងរបស់នាងពីក្រោយ ហើយនឹកក្នុងចិត្តថា :

- នាងគឺ... ជាទេពធិតាក្នុងសុបិនរបស់ខ្ញុំ ពិតមែនទេ?

ស្រីក្មេងបាននាំខេរិនដើរតាមភ្លឺស្រែកាច់កុងចុះឡើងៗ ។ ថ្វីបើនាងមានមាឌតូចស្តើងល្វតល្វៃ តែនាងដើររហ័សរហួនណាស់ រកតែខេរិនដើរតាមស្ទើរមិនទាន់ ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ខេរិនក៏បានមកដល់ផ្ទះតូចមួយ ប្រក់ស្លឹកត្នោតសង់ផ្ទាល់ដី ។ មាណពមិនដែលឃើញផ្ទះបែបនេះពីមុនមកទេ សូម្បីតែខ្លួនជាជាតិខ្មែរដែរក៏ដោយ ក៏មិនដែលដឹងថាខ្មែររស់នៅរបៀបណាឡើយ ។ នេះជាការពិសោធន៍មួយដ៏ពិតៗរបស់កំលោះយើងជាលើកដំបូងបង្អស់ ។ ភ្លាមនោះ ខេរិនយកដៃកេះជញ្ជាំងផ្ទះ ទាំងនឹកឆ្ងល់ក្នុងចិត្តត្បិតឃើញផ្ទាំងជីពណិប្រផេះក្រម៉ៗ មានព្រុយរសាត់ចេញមក ទំនងដូចជាកំទេចស្មៅងាប់ ហើយក៏សួរថា :

- តើជញ្ជាំងផ្ទះនេះធ្វើពីអ្វីទៅ ដូចជាប្លែកណាស់...?

នាងក្រមុំយើងសើចខឹកៗហើយឆ្លើយថា :

- សង្ស័យតែអ្នកទើបតែមកពីឋានផ្សេងហើយ បានជាមិនដឹងថា ជញ្ជាំងផ្ទះអ្នកស្រែធ្វើអំពី ដីឥដ្ឋបូកអាចម៍គោលាយកំទេចចំបើងដូច្នេះ។

- អូហ៎... មែនហ្អែស? (ខេវិនលាន់មាត់ដោយការភ្ញាក់ផ្អើល) ហើយចុះ... អាចនៅប្រើជាប់បានយូរដែរទេ?

- យូរឆ្នាំដែរ ទើបត្រូវជួសជុលធ្វើសាថ្មី។ ជាអ្នកក្រគ្មានដើមទុន គេសង់ផ្ទះរបៀបនេះឯង សសរឫស្សី ដំបូលស្លឹកត្នោត ជញ្ជាំងដីឥដ្ឋ គឺអ្វីៗសុទ្ធតែមិនត្រូវការទុនធំៗមកសាងសង់ទេ តែយើងអាចមានជំរកជ្រកនៅបានដោយមានសេចក្ដីសុខបំផុត។

ខេវិនយកដៃស្ទាបជញ្ជាំងហើយនឹកសង្វេគតែម្នាក់ឯង :

- យើងនៅដេកពូកទន់ៗឯអាមេរិក សុខៗ ហេតុអ្វីក៏ជីវិតយើងប្រែក្រឡាប់ចក្រមកប្រទះជីវិតបែបនេះទៅវិញ? ហើយយប់នេះ..យប់ស្អែក... និងយប់តទៅទៀត... តើដំណើរជីវិតរបស់យើងនឹងក្លាយជាយ៉ាងណា?

កំពុងតែគិតស្មុងអារម្មណ៍ ស្រាប់តែមានសំលេងមួយមកពញ្ញាក់ :

- អានាងមកពីខាងណាដែរ មុខមាត់ដូចជាប្លែកណាស់ សមតែជាអនិកជនមកពីបរទេស...

ខេវិនបែរផាំង ឃើញស្ត្រីចំណាស់មួយរូបដើរចូលមកដល់។ ស្រាប់តែស្រីក្មេងមួយរូបនោះពោលតបទៅគាត់ថា :

- គាត់ច្បាស់ជាអនិកជនណាស់ទៅហើយណាំម៉ែ! មើលតែសាច់ឈាមនិងការស្មៀកពាក់ទៅដឹងហើយ មិនដូចអ្នកស្រុកយើងដែលក្រខ្សត់ខ្វះព្រឹកខ្វះល្ងាចនោះទេ។

នាងនិយាយផង ដួសបាយដាក់ចានហុចអោយនាយផង ថែមទាំងវាចាថា :

- នេះបាយ! អញ្ជើញពិសារទៅ! ថ្ងៃនេះមានតែត្រីកញ្ចុះងៀតអាំងទេ។ ចំណែកនេះជាស្ងោរជ្រក់ចំបើងសាបៗអត់ដាក់អំបិល សំរាប់ហុតពេលអួលបាយ។ នៅស្រុកស្រែមិនមានអ្វីសំបូរបែបដូចនៅទីក្រុងទេ។

- នេះជាបាយ? ហេតុអ្វីក៏ពណ៌ក្រហមដូច្នោះ? (ខេវិនសួរ)

- គឺដាំពីអង្ករស្រូវវ៉ារ... គឺស្រូវដែលគេដាំនៅវាលស្រែជំរៅ អង្ករវាក្រហមដូច្នោះឯង។

ពេលនេះ ខេវិនឃ្លានណាស់។ ទោះបាយពណ៌ក្រហម នាយក៏ត្រូវតែស្រវាចុកឱ្យស្រន់គំលានដែរ។ ព្រះអើយ! បុរសប្រឹងលេបយ៉ាងពិបាកបំផុត ត្បិតបាយនោះរឹងចំលែកយ៉ាងណាមិនដឹង។ ចំណែកឯកូនត្រីកញ្ចុះអាំងវិញក៏ប្រៃអើយសៃនប្រៃ!! នាយអកបាយបណ្ដើរ ហុតទឹកស្ងោរជ្រក់ចំបើងបណ្ដើរ ប៉ុន្តែគួរអោយឆ្ងល់ណាស់ ទោះបីជាអាហារមើលទៅមិនគួរអោយឆ្ងាញ់ទាល់តែសោះ តែនាយបរិភោគអស់ដល់ទៅបីចានឯណោះ គឺអស់បាយពីឆ្នាំងគ្មានសល់អ្វីសំរាប់ម្ចាស់ផ្ទះអ្វីបន្តិចឡើយ។ ក្បែរនោះ ពីរនាក់ម្ដាយកូន ក៏អង្គុយសំលឹងមុខគ្នាទៅវិញទៅមកដោយចំលែកចិត្ត។ គ្រាន់តែទទួលទានបាយឆ្អែតមិនទាន់ នាយក៏លូកយករូបថតដូនចាស់ពីហោប៉ៅ ហុចអោយទៅមាណវីភ្នាម :

- នាងជួយអានអក្សរនៅខ្នងសំបុត្រនេះបន្តិចមក?

- យី! មិនទាន់អរគុណថ្ងៃបាយមួយពេលនេះផង ហ៊ានប្រើម្ចាស់ផ្ទះថែមទៀត? ថ្មើមធំមែន!

ខេវិនលេបទឹកមាត់ផ្សើមបំពង់កតែមិនហ៊ានតបវិញទេ។ រំពេចនោះស្រីចំណាស់ក៏វាចាឡើង:

- ចាន់អើយ! អានសំបុត្រអានអោយឆាប់ៗទៅ នឹងអាលជូនម៉ែទៅភូមិជប់មាភ្លែត។

- ចាំសម៉ែ!

ថាហើយស្រីចំណាស់ក៏ដើរចេញទៅក្រៅផ្ទះបាត់ទៅ។ នាងចាន់ឆ្លើយហើយក៏ទាញក្រមាចេញពីក្បាល ទំលាក់សក់ខ្មៅរលើបរលោងរំសាយចុះមកលើស្មារបស់នាង។ ខេវិនក្រលេកឃើញនាងពីចំហៀងមុខភ្លាម ក៏បើកភ្នែកធំៗ ហើយខ្សិបក្នុងមាត់តិចៗ តែម្នាក់ឯង ថា:

- ដូចណាស់... ដូចណាស់...!!

ស្រាប់តែខេវិនលួចញញឹមតែម្នាក់ឯង។ នាងចាន់ក៏ទទួលយករូបថតពីដៃខេវិន ក៏ប្រទះកែវភ្នែករបស់នាយ ដែលសំលឹងមកនាងយ៉ាងភ្លឹថ្លា។ នាងភ្ញាក់ព្រើតបែរមុខគេចយ៉ាងរហ័ស រួចទាញយកក្រមាមកទទូរក្បាលវិញ ហើយឧទានថា:

- នែ៎ សំលឹងមើលអី? តិចឈប់អានអក្សរលើរូបថតអោយឥលូវហ្នឹង...!!

ខេវិនឮដូច្នោះក៏ទំលាក់ទឹកមុខ ឈប់ញញឹម ហើយនៅស្ងៀម។ ធិតាក៏ចាប់យករូបថតពីមាណេព អានដូចតទៅ:

- មកដល់ឫទ្ធីវិទ្ធ ចៅប្រុសតែមួយរបស់ជីដូន...

ស្រាប់តែនាងងើបមុខឡើងសំលឹងមុខខេវិនរួចសួរថា:

-អ្នកឈ្មោះអ្វីដែរ?

- ខេវិន! (បុរសយើងតបវិញ)

- ដូច្នេះ អ្នកមិនមែនជាចៅប្រុសរបស់យាយភួងទេ ព្រោះឈ្មោះខុសគ្នា។ ហើយ... បើអ្នកជាអ្នកក្រៅ កុំចង់ដឹងរឿងក្នុងគ្រួសាររបស់គេអី...

- គឺ... ឫទ្ធីវិទ្ធជាឈ្មោះខ្មែររបស់ខ្ញុំ លុះខ្ញុំចូលសញ្ជាតិអាមេរិកាំង ក៏ដូរជាខេវិនវិញ។

- អូហ៍ អញ្ចឹងទេហ៍... ដូច្នេះ ខ្ញុំអានអោយអ្នកតទៅទៀតចុះ។

គ្រានេះ ខេវិនលួចសំលឹងមុខធិតាស្រុកស្រែដោយឥតពព្រិច មិនដឹងថាកំពុង ផ្សៀងត្រចៀកស្តាប់នាង ឬកំពុងលួចគយគន់សំរស់របស់នាងទេ។ ថ្វីបើនាងមានមុខមាត់ធម្មតាៗ តាមរបៀបអ្នកជនបទ តែក៏ផ្ទៃមុខរបស់នាងមានលាក់នូវគំនួចសោភ័ណ ដ៏ស្រស់បំព្រងមួយ ដែលកំពុងអង្រួនបេះដូងខេវិនអោយរំភើបញាប់ញ័រតែម្នាក់ឯង។ ចាន់ក៏ចាប់អានបន្ត:

- យាយនឹកចៅណាស់! ឮដំណឹងថា ចៅនៅអាមេរិកជាមួយមីងពៅដែលជាកូនធម៌របស់យាយ តែយាយមិនដឹងថា ហេតុអីចៅមិនដែលមករកយាយម្តងណាសោះ ឃើញតែនាងពៅនិងប្តីរបស់គេមកលេងម្តងម្កាល...

មកដល់ត្រង់នេះ ខេវិននឹកដល់អតីតកាល ដែលមីងពៅធ្លាប់បបួលនាយមកលេងយាយនៅស្រុកខ្មែរ តែនាយមិនដែលនឹកខ្វល់សោះឡើយ ម្យ៉ាងដោយ មិនដឹងថាយាយដែលមីងពៅប្រាប់នោះ ជាជីដូនពិតមែន ឬក៏

គ្រាន់តែជាការឆ លលេងរបស់គាត់ដើម្បីកុហកនាយអោយមកស្រុកខ្មែរ ។ នាយភិតភ័យក្រែងមីងពៅមានគំរោងការចាប់នាយ អោយរៀបការស្រីខ្មែរ នៅស្រុកខ្មែរដែលនាយមិនដែលស្គាល់ ។ ម្យ៉ាងទៀត នាយក៏មិនស្គាល់ស្រុកខ្មែរ មិនស្គាល់ញាតិសន្តានរបស់ខ្លួន ម្ល៉ោះហើយ ចំណងនៃសេចក្តីស្រលាញ់ចំពោះញាតិសន្តាន ក៏គ្មានរូបអ្វីបន្តិចសោះនៅក្នុងបេះដូងរបស់ខេវិន ។ គេមិនខ្វល់ទេថា មីងពៅរំលឹកនាយយ៉ាងណា ត្បិតកាលនោះនាយបានលង់ក្នុងជីវិតឈាមវាវ ដំភ្លើតភ្លើនយ៉ាងវង្វេងស្មារតីទៅហើយ ។ ភ្លាមនោះ ចាន់លួចជៀងភ្នែកទៅមើលខេវិនដែលកំពុងមានទឹកមុខប្រែប្រួល រួចហើយក៏ងអក់ឈប់មិនអានមួយភ្លែត ទើបអានបន្ត :

- *ឪពុកម្តាយចៅបានស្លាប់អស់កាលពីសម័យប៉ុលពត ។ យាយបានរស់នៅតែម្នាក់ឯងរហូតមក រង់ចាំថ្ងៃណាដែលឯងបានត្រលប់មកស្រុកយើងរកយាយវិញ ។ តែអនិច្ចា! យាយមិនអាចរង់ចាំ ដល់ថ្ងៃនោះបានឡើយ ត្បិតយាយកាន់តែជរាមួយថ្ងៃបន្តិច១...*

ឮមកដល់ត្រង់នេះ ខេវិនរលីងរលោងទឹកភ្នែក នឹកស្តាយក្រោយដែលខ្លួនមិនដែលគិតដល់ជីដូនម្តងណាសោះ ក្នុងឱកាសដែលគាត់តែងតែគិតដល់នាយជានិច្ច ។ ចាន់ក៏អានតទៅទៀត :

- *ល្ហើយចុះ! បើនិស្ស័យមិនបានអោយយាយបានជួបនឹងចៅនៅមុនថ្ងៃដែលយាយអស់បុណ្យទៅ យាយសូមកប់បញ្ញើលិខិតមរតករបស់យាយលាក់នៅក្នុងខ្នើយចាស់១ទាំងបួនដែលយាយដេរទុកដោយខ្លួនឯង ។ យាយបានយកខ្នើយទាំងនោះ ទៅទុកនៅខ្ទមចាំស្រែលើខ្នងទួល កណ្តាលស្រែដោយមាននាងចាន់និងម្តាយជាអ្នកថែរក្សាខ្ទមជំនួសយាយបណ្តោះអាសន្ន ទំរាំឯងអាចវិលត្រលប់មកទទួលមរតកទាំងនោះ ។ ស្រលាញ់ចៅបំផុត... យាយភួង...*

ខេវិនល្ងោកមុខនៅស្ងៀមស្ងាត់យ៉ាងយូរ មិនដឹងជានឹកគិតអ្វីខ្លះទេ ឃើញតែធ្វើមុខយ៉ាងស្រងូតក្រៃលែង ។ ស្រាប់តែ មាណពលាន់មាត់ថា :

- ព្រះអើយ!! (ខេវិនលាន់មាត់ខ្លាំង១) ខ្ទេចអស់បាត់ទៅហើយ...!

ស្រាប់តែខេវិនលូកស្រវាចាប់ដៃនាងចាន់ អូសរត់ចេញទៅក្រៅផ្ទះវឹងយ៉ាងរហ័ស ។ ចាន់ក៏ភ្ញាក់ព្រើត ស្រែកផង ទាញដៃនាយយើងបេះចេញផង :

- នែ៎១១ លែងដៃខ្ញុំមើល៍ ហើយនាំខ្ញុំទៅ ណាហ្នឹង?
- គឺជូនខ្ញុំត្រលប់ទៅខ្ទមចាំស្រែនោះវិញជាប្រញាប់!!
- ទៅធ្វើអី? ខ្ទមវាមិនរត់ចោលអ្នកទៅណាទេ ដើរតាមសំរួលក៏បានដែរ មិនចាំបាច់ កាន់ដៃខ្ញុំទេ... នែ៎! លេងមើល៍! យី! បើមានគេឃើញខ្ញុំច្បាស់ជាវិវរហើយ...
- គឺជូនខ្ញុំត្រលប់ទៅរកក្មេង១ឃ្វាលគោមួយហ្វូងនោះ!!
- ហើយចុះធ្វើម៉េចខ្ញុំនឹងដឹងថាជាក្មេងនោះជាណាទៅ? ហេតុអ្វីចាំទៅរកក្មេងទាំងហ្នឹងផង?
- គឺ... កាលពីព្រឹកមិញនេះ ខ្ញុំបានកកាយយកឥវ៉ាន់ទាំងឡាយ នៅក្នុងខ្ទមយាយ ចែកក្មេងទាំងនោះអស់បាត់ទៅហើយ...
- អស់ទាំងខ្នើយបួននោះទៀតដែរមែនទេហ៎?

- មែនហើយ!

- អុំញ! ស្រេចបាត់! អញ្ចឹងអ្នកទៅតាមរកក្មេងៗឯណាទៅ?

- គេមិនទាន់ទៅណាឆ្ងាយទេ ទើបតែជាងពីរម៉ោងប៉ុណ្ណោះ ម៉ោះ! ឆាប់ទៅជួយខ្ញុំរកក្មេងៗទាំង នោះបន្តិចណាំ!

នាងចាន់ក៏បណ្តោយអោយខេវិនអូសដៃប្រទាញប្រទង់ ទីងណាត់ទីងណែង ត្រលប់ទៅស្រែវិញ។ កាលបើក្រលេកឃើញមាណពយើងអូសដៃកូនក្រមុំគាត់ចេញទៅទាំងតក្កហាលមិនដឹងរឿង មីងចាបដែលកំពុងបាចស្រូវអោយចំណីមាន់ ក៏ស្រែកវ៉ាងឡើងថា :

- រ៉ឺយ! ជួយផង!... មានប្រុសកំលោះចាប់ជំរត់កូនស្រីយើងហើយ ជួយផង! ជួយផង!

សំលេងមីងចាប បានឮទៅដល់អ្នកស្រុកក្បែរខាង។ គេក៏នាំគ្នារត់ព្រូមកដល់ហើយសួរថា :

- ហើយចុះអាកំលោះមួយហ្នឹងវានាំនាងចាន់ទៅខាងណា?

- គឺប្រហែលជាវានាំនាងចាន់សំដៅទៅឯទួលខ្ទមយាយភួងហើយ!

អ្នកស្រុកទាំងអស់ក៏នាំគ្នារត់ឈូឆរ មានទាំងលីដងរែក កាំបិតផ្កាក់អង្កត់ឪស ឬក៏ស្ទូម្បីតែទំពក់បេះត្របែក ក៏នាំគ្នាកាន់គ្រប់ដៃរត់តាមពីក្រោយដែរ។ ប៉ុន្តែខេវិននិងចាន់មិនបានចាប់ភ្លឹកទេ។ គេទាំងពីរចេះតែនាំគ្នារត់កាត់ស្រែផង និយាយគ្នាផងតាមផ្លូវរហូត។ ពេលនោះ ខេវិនហាក់ដូចជាចាប់ភ្លឹកថា ដៃរបស់នាងចាន់មានភាពទន់ល្មើយយ៉ាងចំលែក មិនសក្តិសមជាដៃកូនអ្នកស្រែធ្វើការនឿយហត់ឡើយ។ ធិតាឃើញនាយចេះ

តែលួចសំលឹងនាងមិនដាក់ភ្នែក ហើយមិនព្រមលែងដៃនាងចេញ ក៏នឹកខ្មាសក្នុងចិត្តណាស់។ នាងស្រវារលាស់ដៃចេញហើយវាចាឡើង ថា :

- យើងដើរតាមសំរួលក៏បានដែរ។ លែងដៃខ្ញុំសិនទៅណាំ!

ខេវិនឮដូច្នោះក៏ព្រលែងដៃវិញ ហើយខាំបបូរមាត់ធ្វើអេះអុញៗ។ រំពេចនោះ នាងចាន់សួរនាយយើងបន្តថា :

- ហើយចុះអ្នក... មានចាំមុខ ឬស្គាល់ឈ្មោះក្មេងទាំងនោះទេ?

- អត់ទេ តែចាំថាមានគ្នាប្រាំនាក់ ឃ្វាលគោម៉ាហ្វូង។ អូហ! មានពីរនាក់មុខដូចគ្នាទំនងជាកូនភ្លោះ។

- អូហ៍ បើអញ្ចឹងប្រហែលជាក្រុមអាត្មោតនិងអាដូងហើយ អញ្ចឹង ម៉ោះ! យើងទៅតាមផ្លូវផ្សេងវិញ រហ័សឆាប់ដល់ជាង។

ថាហើយ នាងចាន់ក៏នាំខេវិនរត់ផ្លូវកាត់ផ្សេងទៀត ដើម្បីទៅរកក្មេងឃ្វាលគោទាំងនោះ។ ចំណែកក្រុមអ្នកភូមិដែលរត់តត្រុក តាមមករកអ្នកទាំងពីរក៏ជ្រុលហួសសំដៅទៅខ្ទមយាយភួងបាត់អស់ទៅ ព្បិតមិនដឹងថាអ្នកទាំងពីរកំពុងដូរចិត្តទៅផ្លូវផ្សេង...

៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩៩

៩៩៩៩៩៩

៩